สอมมลี.

วันที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๘๐

ที่รัก

น้องคิดว่าถ้าพี่จะได้รับจ.ม. จะนับนี้คงเป็นเวลาพอมาก. ทั้งพี่ก็เป็นเพราะน้องได้รับจ.ม.ของพี่ในอาทิตย์ที่เท่าเวรอยู่ประจำ.ร พอดี จึงไม่มีโอกาสตอบ. และต่อมาอีกอาทิตย์ที่ก็ยังอ้วนงานทำมากพยุงซึ่งคงมีอีก ๑๐ วัน. พี่คงไม่ทราบว่าย่าของน้องได้สิ้นแล้วกลับมาเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคมเอง. และทดงมีอีก ๑๐ วันเอาวันนี้ จะนับพี่คงเข้าใจความจำเป็นของน้องนะคะ ในทางที่ต้องตอบล่าช้าไปเช่นนี้.

พี่ว่างต่อว่าน้องเพลือเสียนะคะ ทำไมพี่จึงเดาไม่เป็นความผิดของน้องคนเดียว ทำไมพี่ไม่คิดว่าตัวพี่เองจะยังเขียนถึงน้องน้อยครั้งขึ้นกว่านี้ แล้วน้องไม่ตอบ พี่จึงต่อว่าน้อง มีบ้างทีเดียวจะเมื่อพี่เขียนถึงน้อง แล้วน้องไม่เคยตอบ พี่ก็ทราบอยู่แล้ว ว่าน้องไม่มีเรื่องจะเขียน พอถึงตัวพี่จะเดาเอาเองทีเดียวน้องนึกอะไรขึ้นมา ก็สิ่งอะไรมาไม่ทันคิดทีเดียว. พี่ก็ถือเอาเป็นเรื่องไปทั้งใจ. จ.ม.ของเสลอนะ พี่ส่งสิ่งคืนมาให้น้องมิจะนับน้องเข้มจะเลิกไกงเสียทีเดียวอย่างแน่ พี่เอาเปรียบน้องเพลือเสิน ถึงพี่ยังไม่ยอมให้น้องแล้ว น้องจะถือว่าพี่ก็ลืมคิด "ยง" ตามเคย. และเมื่อเข้มจะต้องเลิกทะเลาะกันได้. น้องเสียบุจะไกงเพื่อยู่ทุกข์ยากรึ่งแล้วนะคะ ไม่รู้ถึงความเอาเปรียบของพี่ และคนใดที่น้องเป็นไม่ยอมแม่ๆ พี่เสียน้องอยากจะรู้ว่าพี่จะเอาเปรียบน้องไม่สิ้นไหม? แต่เพียงเป็น love พี่ยังสิ้นเพียงนี้ แล้วต่อไปถึงกว่านี้พี่จะสิ้นเพียงไหม.

จ.ม. จะนับนี้ขอให้เป็นจุดนับทะเลาะเสียทีจะเป็นสิ่งอันควรที่ใจ แต่ขึ้นทุกๆ ที่ก็เพื่อเราจากความเอาเปรียบของพี่เองเท่านั้น. ไม่อยากคิดถึงพี่

ล.